

РЕШЕНИЕ

№ 2697

гр. София, 07.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-В СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елена И.а

Членове: Златка Чолева
Розалина Г. Ботева

при участието на секретаря Цветослава В. Гулийкова
като разгледа докладваното от Розалина Г. Ботева Въззивно гражданско дело
№ 20221100500985 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 294 ГПК.

Настоящото производство се развива след отмяна на решение № 2770/ 04.05.2020г. по в.гр. дело № 6858 по описа за 2019г. по описа на Софийския градски съд от Върховния касационен съд и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на Софийския градски съд.

С решение № 39713 от 30.07.2018г., постановено по гр.д. № 33533/2016г. на СРС, 67 състав, е допусната делба между Ц. К. И., Р. К. И., Т. И. Ц., Л. К. Ц. на недвижим имот, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.901.762.1.30, намиращ се в гр. София, ул. ***** партер, със застроена площ 73,16 кв.м., при квоти по ¼ ид.ч. за всеки от тях.

Срещу решението на СРС е подадена въззивна жалба от ответниците в първоинстанционното производство Т. И. Ц., Л. К. Ц., в която са релевиран доводи за нарушение на материалния закон. В жалбата са наведени доводи, че неправилно първоинстанционният съд не се е произнесъл относно направеното възражение от Л. К. Ц. за придобиване на имота по давност. В тази връзка са наведени доводи, че на 01.01.2003г. общият наследодател е предал владението на имота именно на Л. Ц. и в уверил същата, че имота е неин. От този момент отв. Л. Ц. се е афиширала като собственик на целия имот и е владяла същия явно и необезпокоявано. В тази връзка жалбоподателят излага съображения, че е започнал да упражнява фактическа власт върху имота на основание, изключващо

владението на останалите наследници, каквото се явява уговорката между наследодателя и един от наследниците по закон, поради което е достатъчно да се установи факта на упражняване на фактическа власт. С оглед развитите съображения е изразено несъгласие с извода на първоинстанционния съд, че в случая Л. Ц. се явява владеец на своите части и държател на тези на останалите наследници. В жалбата се релевират доводи, че в първоинстанционното производство не е установено по категоричен начин авторството на подписите на ищците върху положените пълномощни. С жалбата е отправено искане за отмяна в цялост на атакувания съдебен акт и за отхвърляне на предявения иск за делба.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от Ц. К. И.. С него жалбата се оспорва като неоснователна и е направено искане същата да бъде оставена без уважение, а постановеното решение да бъде потвърдено в цялост. Въззиваемата страна е релевирала подробни доводи за неоснователност и немотивираност на направените от жалбоподателя твърдения за незаконосъобразност на атакувания съдебен акт.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от Р. К. И..

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, намира за установено следното:

Ищците извеждат субективните си права при твърдения, че между страните е възникнала съсобственост по силата на наследствено правоприемство самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.901.762.1.30, намиращ се в гр. София, ул. ***** партер, и невъзможност същите да се поделят доброволно.

Не се спори между страните, че наследодателят на страните К. И., действащ като ЕТ "Т.Е.- К. И." е придобил предприятието на СД "И.- И.- Е. 2000", в чийто права се включва и правото на собственост върху процесния имот.

С решение № 3/ 28.04.2006г. на СГС, ФО, е постановено да се впише в търговския регистър заличаването на едноличен търговец с фирма "Т.- К. И.". Настоящият съдебен състав намира, че тъй като Търговският закон урежда положението на едноличните търговци като физически лица с търговско качество (вкл. съгласно заглавието на глава осма ТЗ- "физическо лице- търговец"), с прекратяването на това качество по реда на заличаване в търговския регистър (чл. 60а ТЗ) не се прекратява правосубектността на физическото лице. При заличаване на едноличния търговец правата, включени в предприятието са преминали към патримониума на физическото лице, което е било регистрирано като търговец, К. И..

Между страните не е спорно и, че К. Ц. И. е починал на 09.07.2006г. и е оставил наследници по закон съпруга си Т. И. Ц. и низходящите си от първа степен Ц. К. И., Р. К. И. и Л. К. Ц..

Пред първоинстанционния съд са събрани писмени доказателства.

От представения договори за наем се установява, че на 04.03.2003г. Т. Ц. сключила договор за наем, с предмет процесния имот, за срок 3 години. На 09.07.2006г. същата е сключила договор за наем за срок 2 години, а на 25.01.2014г.- договор за наем със срок 2

години, на 25.01.2016г.- договор за наем със срок 2 години.

По отношение на процесния имот е подадена декларация по чл. 14 ЗМДТ от Т. И. Ц., като в декларацията са посочени всички наследници, а именно Р. К. И., Ц. К. И. и Л. К. Ц..

Относно упражняването на фактическа власт върху имота пред първоинстанционния и въззивния съд са събрани гласни доказателствени средства- свидетелски показания.

От показанията на свидетелката св. Р.Д. се установява, че същата е в близки отношения с ответниците и наследодателя на страните. Според свидетелката, последният нямал силна връзка със синовете си. От показанията ѝ се установява още, че през 2003г. същата видяла ответниците да ремонтират магазина и същите ѝ обяснили, че те са негови собственици. От показанията ѝ се установява още, че К. Ц. ѝ казал, че не желае да се занимава повече с магазина, затова го оставил на ответниците и им дал ключа от него. На празненството по случай 70- годишнината и на панихидата по повод 40 дни от смъртта на К. И. присъствал ищецът Ц. И.. Когато узнал за решението на баща си, той заявил, че знае, че магазинът е на Л. Ц. и няма претенции към имуществото, придобито по време на втория брак на баща му.

От показанията на св. К.П. се установява, че същата е съсед на ответниците. Свидетелката твърди, че била свидетел как на Коледа през 2002г. К. И. заявил, че не желае да бъде ангажиран повече с магазина, затова го оставя на ответниците, като им дал ключа. След това ответниците сменили ключалката на магазина, сключили договор за наем на обекта и направили ремонт на същия. К. не спирал да се хвали какъв ремонт са направили съпругата му и дъщеря му, и казал, че даже синовете му знаели за това. На погребението на съпруга на сестрата на К. Ц. присъствал ищецът Р. Ц., който казал на баща си, че не се интересува от магазина, нито от К. Ц. като баща. Свидетелката твърди, че ищецът Р. И. не присъствал на погребението на баща си. Тогава ищецът Ц. И. казал на ответницата Л. Ц., че с брат му знаят че този магазин е нейн и майка ѝ, и никога няма да посегнат на нещо, което е нейно. Същата твърди, че била свидетел как през 2010г. ищецът Р. И. потърсил по телефона на ответницата Л. Ц. и ѝ казал, че трябва да се видят, защото му дължи жълти стотинки от наследството на баща им. Последната отговорила, че той знае че магазинът е нейн и затова няма да му даде нищо.

От показанията на св. С. И.а, съпруга на ищеца Ц. И. се установява, че същата присъствала на погребението на К. И. и на панихидата по повод една година от смъртта му. Свидетелката уточнява, че на погребението присъствала за малко, а ищецът Ц. И.- на цялото погребение. Свидетелката твърди, че на панихидата по повод една година от смъртта на К. Ц. не водили разговор за магазина. От показанията на свидетелката се установява още, че пред нея ищецът Ц. И. изразил претенции към магазина и не е заявявал че има намерение да се откаже от наследството си от баща му. Свидетелката твърди, че пред нея К. И. не е заявявал, че предоставя магазина на ответниците. Същата уточнява, че ищецът Ц. И. ѝ споделил, че ответниците му казали, че притежава $\frac{1}{8}$ ид.ч. от имота и му предложили да получава част от наема, съответна на дела му в имота. Предложили му и да получи в дял автомобил, който бил част от наследството на К. И., но той отказал. Според свидетелката

ищецът Ц. И. опитал да се свърже с ответниците по телефон, но те не отговаряли.

От показанията на св. И.П. се установява, че същият не знае ищецът Ц. И. да няма претенции към процесния магазин. Напротив, последният му споделил, че иска да разговаря с ответниците за наследството от К. И.. На въпрос на свидетеля, какво става с магазина, заявил, че мисли как да се срещне с другите наследници. не знае да е получил наем.

Във въззивното производство са събрани гласни доказателствени средства- свидетелски показания.

От показанията на св. А.С. се установява, че същата познава ответницата Л. Ц. от детските им години, като и към момента все още поддържат много близки отношения. През 2003г., на Новогодишните празници, ответницата Л. Ц. ѝ споделила, че баща ѝ ѝ оставил магазина, да бъде изцяло за нея, тя да се занимава. Последната била притеснена, защото магазинът се нуждаел от основен ремонт, тъй като бил стар общински магазин. След известно време последният бил ремонтиран. Свидетелката твърди, че за последно видяла К. Ц. на именния му ден в същата година, в която починал. Тогава той споделил, че е оставил магазина на ответницата Л. Ц., тя да се занимава с него, като той не се интересува повече от магазина. Свободен достъп до този обект имаше единствено ответницата Л. Ц.. Свидетелката твърди, че наемната цена за магазина се получавала от ответницата Л. К.. Винаги се е споменавало, че този имот остава единствено и само за Л. Ц..

От показанията на св. Д.П. се установява, че познава К. Ц. от 2001г.. Същата уточнява, че той бил приятел на съпруга ѝ. От показанията на свидетелката се установява, че К. И. казал, че решил да остави магазина на ответницата Л. Ц. и ѝ предал ключа. Ответницата Л. Ц. третирала имотът като свой и К. И. бил съгласен с това положение. Според свидетелката, същата била останала с впечатление, че ищите знаят за това негово решение, за тази негова воля и че нямат претенции.

От показанията на св. В.С. се установява, че същият е братовчед на ищите и ответницата Л. Ц., като неговата майка е сестра на К. Ц.. Свидетелят твърди, че знае, че К. Ц. закупил магазин и му направи основен ремонт. Този ремонтът бил направен при закупуването на магазина, като не знае дали е правен ремонт след това. Свидетелят сочи, че в магазина работили и ищите, но не си спомня кога. Свидетелят твърди, че отношенията между К. И. и ищите били като на родител и синовете му. Същият уточнява, че не му е известно през 2003г. К. И. да се е отказвал от собствеността или от управлението на магазина. От показанията на свидетеля се установява, че К. И. отдал магазина под наем около 3 - 5 години преди смъртта му. Същият споделил, че получава наем за магазина. Според свидетеля К. И. не е заявявал, че желае магазинът да остане само за едно от децата му. Свидетелят сочи, че бил в много близки отношения с К. И. и общувал с него до смъртта му. Същият уточнява, че често се срещал с К. И. в жилището му и в магазина, без да се срещат по празници. С ответницата Л. Ц. не общували след смъртта на К. И., а преди това- били в добри отношения.

Настоящият съдебен състав счита, че следва да се даде вяра на показанията на св. Д., св.

П., св. С. и св. П.. Същите са последователни, логични, кореспондират помежду си по отношение на правнорелевантните факти. На следващо място, свидетелите са възприели непосредствено правнорелевантните факти, възприели са вярно същите и са способни да ги възпроизведат добросъвестно при даване на показания пред съда. Преценени с оглед всички останали доказателства, на основание чл. 172 ГПК, показанията на св. И.а и св. Средев не следва да бъдат кредитирани. Същите противоречат на показанията на св. Д., св. П., св. С. и св. П., които съдът кредитира. Показанията на св. Петров не са конкретни, отделно от изложеното, същите противоречат на тези свидетелски показания, които съдът кредитира.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от легитимирана страна, като същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

Съгласно нормата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта- в обжалваната му част, като по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършената служебна проверка въззивният съд установи, че първоинстанционното решение е валидно и процесуално допустимо.

Владението по легалното определение на чл. 68 ЗС е упражняване на фактическа власт върху вещ, която владелецът държи лично или чрез друго като своя, т.е. действията които извършва владелецът покриват по съдържание правомощието на собственика. В случая не е спорно, а и се установява от събраните по делото доказателства, че ответниците са упражнявали фактическа власт върху процесния недвижим имот от началото на 2003г. до настоящия момент.

Основният спор между страните е концентриран върху това, дали ответниците са придобили имота по давност. По същество, въпросът се свежда до това дали при предаване на владението от наследодателя на лице, което впоследствие придобива качеството на наследник, и до смъртта на последния не е изтекъл предвидения в разпоредбата на чл. 79 ЗС, необходимо ли е да докаже, че е извършил действия, с които е обективирал спрямо останалите съсобственици намерение да владее техните идеални части за себе си в период от 10 години.

Съгласно разясненията, дадени в ТР № 1/06.08.2012 г. на ОСГК на ВКС по тълк. д. № 1/2012 г., в случаите, при които един от съсобствениците е започнал да упражнява фактическа власт върху вещта на основание, което изключва владението на останалите, намерението му за своеене се предполага и е достатъчно да докаже, че е упражнявал фактическата власт върху целия имот в срока по чл. 79 ЗС. От съществено значение при позоваване на придобивна давност в отношения между сънаследници следователно е основанието, на което един от тях е започнал да упражнява фактическата власт върху съсобствения имот.

Правнорелевантният факт, че в края на 2002г. наследодателят на страните е предал

владението на процесния имот на ответниците се установява от събраните по делото гласни доказателствени средства- показанията на св. Р.Д., св. К.П., св. А.С. и св. Д.П., съгласно които наследодателят на страните заявил, че не желае да се занимава повече с магазина и оставя същия на ответниците.

В практиката на ВКС е дадено тълкуване, че ако приживе едно лице е предало владението върху недвижим имот на друг, следва да се приеме, че последният установява самостоятелна фактическа власт върху имота с намерението да придобие собствеността от този момент и ако до смъртта на лицето, което е предало владението, не е изтекъл предвиденият в [чл. 79, ал. 1 ЗС](#) срок, фактът на наследяването не променя обстоятелството, че в предходен момент един от сънаследниците е установил самостоятелна фактическа власт върху имота приживе на наследодателя, като не е необходимо приживе на наследодателя тази негова воля да се доведе до знанието на останалите лица, които биха могли да имат качеството "наследници по закон" след неговата смърт. В т.см. решение № 32 от 8.02.2016г. по гр. д. № 4591/2015г., ВКС, I г.о., решение № 60 от 7.06.2018г. по гр.д. № 2420/2017г., ВКС, I г.о., решение № 3 от 25.01.2016г. по гр.д. № 3973/2015 г., ВКС, I г.о., решение № 20/ 23.07.2018г. по гр.д. № 1377/2017г., II г.о. на ВКС. В посочения случай основанието, на което е придобила фактическата власт, не признава правата на останалите наследници, поради което владението е установено на основание, изключващо правата на останалите наследници. При извършването на преценка дали един от наследниците е установил самостоятелна фактическа власт върху притежаван от общия наследодател недвижим имот, следва да се вземе предвид и наличието на предварителна уговорка приживе на наследодателя за предаване на владението. Ако наследодателят приживе е изразил воля да предаде владението върху имота на свой родственик, който след смъртта му има качеството негов наследник по закон, следва да се приеме, че още от момента на предаване на владението е установена самостоятелна фактическа власт с намерение за придобиване на собствеността. В този смисъл и становището в решение № 3/ 25.01.2016 г. по гр. д. № 3973/2015 г. на I г.о. на ВКС и решение № 20/ 23.07.2018г. по гр.д. № 1377/2017г., II г.о. на ВКС, съгласно които "подобна уговорка сочи на установяване на самостоятелна фактическа власт върху имота с намерение за придобиване на собствеността, противопоставима, както на предалите владението лица, така и на техните наследници, при което установилото фактическа власт лице не е длъжно да демонстрира последваща промяна в намерението, с което установява фактическа власт след откриване на наследството на лицата, от които е получило владението" и, че "когато владението е установено по този начин (чрез предаване от предишния собственик или владелец) или чрез предаване на фактическата власт и няма данни тя да е отнета, действа презумпцията на чл. 69 ЗС и на чл. 83 ЗС- приема се, че имотът се владее от владелеца за себе си и без прекъсване".

В обобщение, в случая е установено по категоричен начин, че наследодателят на страните К. И. е предал владението върху имота ответниците, които непосредствено след това са установили самостоятелна фактическа власт с намерение за придобиване на собствеността. Съобразявайки изложеното и практиката на ВКС, настоящият състав приема,

че не е необходимо приживе на наследодателя тази негова воля да се доведе до знанието на останалите лица, които биха могли да имат качеството "наследници по закон" след неговата смърт. Ако до смъртта на лицето, което е предало владението, не е изтекъл предвиденият в чл. 79, ал. 1 ЗС срок, фактът на наследяването не променя обстоятелството, че в предходен момент един от сънаследниците е установил самостоятелна фактическа власт върху имота приживе на наследодателя.

На следващо място, действията на ответниците по съдържание и като съвкупност съответстват на съдържанието на вещното право. Да се държи вещта като своя е равнозначно да се държи вещта от владелец със съзнанието, че може по своя преценка да упражнява всички действия, с които разполага титуляра на вещното право. Конкретиката на случая сочи, че от 2003г. ответниците са започнали да упражняват фактическа власт върху имота, ремонтирали са същия, изцяло са променили имота, грижили са се за него, а от показанията на св. Д. се установява, че когато правили ремонт на магазина, ответниците й казали, че са собственици на имота. Същите са имали възможност във всеки момент, когато пожелаят, да реализират владелческата си власт, съобразно предназначението на вещта, без друго лице да е започнало да извършва тези действия и да е лишил владелеца от владението му. Ответниците са събирали наем от трети лица и са отказали да дадат на ищците частта от него, съответстваща на идеалната им част. Тези действия, преценени комплексно, демонстрират установяване на владение за себе си. Това е така, защото тези действия покриват съдържанието на правото на собственост. При съчетаното им проявление те установяват признаците на владението, защото са явни- възприемат се от съсобствениците, не са смутени от никой от тях и са непрекъснати. Когато се упражняват в продължение на период от 10 години, предпоставките на придобивната давност, визирани в чл. 79, ал. 1 ЗС, са реализирани. За да е годно владението да породи последиците на придобивната давност е необходимо същото да е постоянно (през определен период от време само владелецът, но не и трети лица да са извършвали фактическо въздействие върху имота), в непрекъснато (фактическата власт да не е изгубвана за повече от шест месеца или да не е предявен иск за собственост от собственика срещу владелеца), несъмнено (да е установено без правно основание или ако е установено на правно основание да е демонстрирана промяна в намерението), спокойно (да не е установено с насилие) и явно (да не е установено по скрит начин и фактическата власт да се упражнява така, че всеки заинтересован да може да научи за нея). Конкретиката на случая сочи, че не са налице действията, които да опорочават нито един от посочените елементи на владението, които характеризират наличието на *corpus* и *animus*. Не може да бъдат квалифицирани като такива изпратеното писмо и телефонното обаждане. Предявяването на извънсъдебни претенции не смущава владението. Посочените действия не прекъсват придобивната давност по чл. 79, ал. 1 ЗС. С разпоредбата на чл. 116 ЗЗД, приложима и към института на придобивната давност, съобразно чл. 84 ЗС, са очертани хипотезите на прекъсване на давността- признаване на вземането от длъжника, предявяване на иск или възражение, искане за започване на помирително производство, предприемане на действия за принудително изпълнение. Действия, които не попадат в обхвата на посочените, не могат да прекъснат течението на придобивната давност (в т.см. решение № 115/2018г. по

гр.д. № 3954/ 2017г., ВКС, I г.о., решение № 376/ 2013г. по гр.д. № 260/ 2012г., ВКС, I г.о. и др. /. За да изтече придобивната давност в полза на владелеца, упражняването на фактическата власт с намерение за своеене, трябва да е постоянно. За да се приеме, че то е такова, следва да е установен началният момент, както и че владелецът във всеки момент, когато пожелае, може да реализира владелческата си власт. Не е необходимо да се повтарят действия от негова страна, респ. той да се намира физически в имота във всеки момент от срока на владение, след като спрямо имота не са осъществявани действия от трети лица, водещи до прекъсването му или създаващи съмнения за явността на владението. Само обстоятелството, че владелецът не осъществява непрекъснато действия в един имот, а през интервали от време, не води до изгубване на установената фактическа власт, а по силата на презумпцията на чл. 83 ЗС следва че владението е продължило през целия период (решение № 330/2011 г. по гр. д. № 1519/2010 г., ВКС, II г.о., решение № 17/2016 г. по гр. д. № 4335/2015 г., ВКС, II г.о. и др.). Владението не е "спокойно" само, когато в резултат на външна намеса то е било отнето от владелеца. По аргумент от чл. 81 ЗС следва, че владението се прекъсва само с изгубването му за повече от 6 месеца. Претенциите, съответно оспорванията на други лица, не прекъсват съществуващото владение, нито променят неговия начален момент. За да имат подобна последица, оспорващите действия трябва да са заявени чрез иск или те самите да са наложили фактическа власт на лицата, които са ги предприели, за време по-дълго от 6 месеца.

Не води до друг извод обстоятелството, че при декларирането на имота в данъчната служба при съблюдаване на квотите в съсобствеността. Съгласно чл. 3, ал. 1 ЗМДТ данъчните декларации се подават от данъчно- задължените лица по образец, а в одобрения и обнародван в Държавен вестник образец, за да се декларира имотът, е необходимо да се посочи документ за собственост. Тъй като владение по смисъла на чл. 68 ЗС може да се осъществява само върху чужд имот, то владелецът не би могъл да декларира имота изцяло на свое име, ако не разполага с документ за собственост или ако документът за собственост удостоверява по- малко вещни права, от тези, които са предмет на владението. Именно затова в съдебната практика последователно се приема, че данъчното деклариране и заплащането на данъци, само по себе си е ирелевантно при преценка осъществен ли е съставът на чл. 79, ал. 1 ЗС. В т.см. решение № 60123 от 16.11.2021 г. на ВКС по гр. д. № 50/2021 г., II г. о., ГК, решение № 97 от 19.10.2020 г. на ВКС по гр. д. № 325/2020 г., I г. о., ГК.

Изложеното обуславя извод, че ответниците са упражнявали фактическа власт върху имота на основание, изключващо владението на останалите, считано от 01.01.2003г., като до предявяване на иска за делба е изтекъл предвидения в разпоредбата на чл. 79 ЗС десетгодишен срок, поради което те са придобили правото на собственост върху имота въз основа на давностно владение. Предвид изложеното, между страните не е налице съсобственост, което обуславя извод за неоснователност на иска за делба.

Първоинстанционният съд е достигнал до друг извод, което налага отмяна на първоинстанционното решение и постановяване на друго, с което предявеният иск за делба

да бъде отхвърлен.

По отношение на разноските:

При извод за неоснователност на иска, разноските следва да се присъдят съобразно общите правила на чл. 78 ГПК.

Относно направеното от въззиваемите възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на въззивниците (ищци в първоинстанционното производство):

Основният критерии при преценката за това дали размерът на адвокатското възнаграждение е справедлив и обоснован е фактическата и правна сложност на делото.

Фактическата сложност на едно производство се определя както от наличието на множество факти, които следва да се установят, така и от спецификата на доказателствените средства, които се използват, за да се установят релевантните обстоятелства или от предмета и обсега на доказване, включително когато последното се провежда по индиции.

Правната сложност на гражданското производство е обусловена от приложимостта на релевантната правна уредба на материалните правоотношения. Когато приложимият закон е уреден в юридически актове от различен ранг, респ. в законодателство, което е наднационално това само по себе си обуславя правната сложност на делото. Последната може да бъде обусловена и от други фактори, като наличието на множество искове или множество жалби, необходимостта от ползване на специфични производства – напр. при отправяне на преюдициално запитване.

Когато съдът прави преценката си за това, дали едно производство представлява фактическа и правна сложност трябва да се вземе предвид и поведението на процесуалния представител на страната, извършените от него процесуални действия, както и тяхната релевантност за изясняване на делото от фактическа страна, съответно развитата процесуална активност по обосноваване на поддържаната позиция от правна страна. Съдът, като съобрази, фактическата и правна сложност на делото, осъществената защита от страна на адвоката, събраните доказателства, обстоятелството, че пред първоинстанционният съд са проведени повече от две заседания, счита, че договореният размер на възнаграждението за защита пред първоинстанционния съд в размер на, съответно 1500 лева (за Т. И.а Ц.) и 1820 лева (по отношение на Л. К. Ц.), следва да бъде намален на по 800 лева, за всеки ответник.

Защитата на Т. И.а Ц. пред въззивната и касационна инстанция е осъществена по реда на чл. 38 ЗА. Като съобрази фактическата и правна сложност на делото, обстоятелството, че пред въззивната инстанция делото е приключило в едно заседание, в което са събрани на доказателства, настоящата инстанция счита, че на процесуалния представител на отв. Т. И.а Ц. следва да се определи възнаграждение в размер на по 800 лева, съответно за въззивната и касационната инстанция.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ.

ОСЪЖДА Р. К. И., с ЕГН ***** да плати на Л. К. Ц., с ЕГН ***** сумата 400 лева, представляваща възнаграждение за осъществена защита на Т. И.а Ц., с ЕГН ***** във въззивното производство и сумата 400 лева, представляваща възнаграждение за осъществена защита на Т. И.а Ц., с ЕГН ***** в касационното производство разноси, на основание чл. 38 ЗА.

ОСЪЖДА Ц. К. И., с ЕГН ***** да плати по сметка на Софийския районен съд сумата 50 лева, представляваща държавна такса.

ОСЪЖДА Р. К. И., с ЕГН ***** да плати по сметка на Софийския районен съд сумата 50 лева, представляваща държавна такса.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в месечен срок от връчването му пред Върховния касационен съд, при наличие на предпоставките на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____